

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy, soudce zpravodaje JUDr. Tomáše Langáška a soudkyně Mgr. Jany Brothánkové v právní věci žalobce: **A. H.**, zastoupen Mgr. Danielem Holým, advokátem, se sídlem Praha 6, Muchova 232/13, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Praha 3, Olšanská 2, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalované ze dne 31. července 2015, č. j. CPR-11853-2/ČJ-2015-930310-V237, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. října 2015, č. j. 1 A 58/2015 – 30,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobce **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Danieli Holému, advokátu, se sídlem Muchova 232/13, Praha 6, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši **6 800 Kč**, která je splatná do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení případu

[1] Dne 11. března 2015 vydala Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort rozhodnutí č. j. KRPA-26794-70/ČJ-2014-000022 o uložení správního vyhoštění žalobce dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 a § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o

pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Současně na tři roky stanovila dobu, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, s počátkem stanoveným od okamžiku, kdy pozbude oprávnění k pobytu na území ČR. Žalobci byla také uložena doba k vycestování dle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, a to do 30 dnů od právní moci rozhodnutí, neboť u něj nebyly shledány důvody znemožňující vycestování dle § 179 zákona o pobytu cizinců. Jednání, jež bylo žalobci vytýkáno, spočívalo v opakovaném porušení právních předpisů ČR, kterého se žalovaný dopustil neoprávněným pobytem na území ČR bez víza, a to i přesto, že byl za neoprávněný pobyt již opakovaně řešen a již v minulosti vyhoštěn.

[2] Odvolání proti rozhodnutí zamítla Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie (dále jen „žalovaná“), a v rozhodnutí ze dne 31. července 2015, č. j. CPR-11853-2/ČJ-2015-930310-V237, potvrdila rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

[3] Žalobce se následně domáhal zrušení uvedeného rozhodnutí žalobou podanou dne 21. srpna 2015 k Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterou však městský soud shledal nedůvodnou a dne 22. října 2015 ji rozsudkem č. j. 1 A 58/2015 – 30 zamítl.

II. Kasační stížnost a průběh řízení o ní

[4] Žalobce (dále též „stěžovatel“) výše uvedený rozsudek městského soudu napadl kasační stížností, doručenou Nejvyššímu správnímu soudu dne 5. listopadu 2015, doplněnou 30. prosince 2015, z důvodů vymezených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[5] Stěžovatel namítal nezákonnost napadeného rozsudku spočívající v nesprávném posouzení přiměřenosti správního vyhoštění jakožto zásahu do jeho soukromého a rodinného života, v rozporu s § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, resp. nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku s ohledem na nedostatečné a nesrozumitelné odůvodnění odpovědi na tuto otázku.

[6] Uvedenou kasační námitku stěžovatel rozvedl tak, že městský soud v rámci provádění testu proporcionality protichůdných zájmů upřednostnil zájem státu, aniž by zohlednil dopad opatření v jeho konkrétním případě, způsobující mu nepřiměřenou újmu zásahem do jeho základních práv, konkrétně do práva na soukromý a rodinný život. Namítl, že městský soud opomíjel některé podstatné skutečnosti pro rozhodnutí, jakožto rodinné a sociální vazby na území ČR a neexistenci vazeb v zemi jeho původu. Stěžovatel je přesvědčen, že vztah proporcionality je vychýlen v jeho prospěch, spočívající ve faktické délce jeho života a pobytu celé jeho rodiny na daném území, který má za následek neopominutelnou integraci stěžovatele a jeho rodiny do české společnosti. K protichůdnému zájmu státu podotýká soběstačnost jeho rodiny a nezávislost na sociálních dávkách, aniž by ohrožoval vnitrostátní právní řád jinak, než setrváváním na území, jehož protiprávnost nepopírá, avšak dodává, že se je snaží legalizovat již po dlouhou dobu. Stěžovatel dále namítá, že je třeba brát v úvahu trvající zdravotní indispozice, kdy by správní vyhoštění představovalo velmi citelný zásah do jeho soukromého života. Na

pokračování

základě výše uvedeného tedy spatřuje převážení nepřiměřené újmy nad zájmy ČR, která by stěžovateli byla správním vyhoštěním způsobena, a proto se domáhá opětovného posouzení věci městským soudem.

[7] Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[8] Nejvyšší správní soud hodnotí kasační stížnost jako přípustnou, neboť byla podána včas a osobou oprávněnou ve smyslu ustanovení § 102 s. ř. s. Důvody kasační stížnosti, jak je stěžovatel obsahově vymezil, se opírají o § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Kasační stížnost není nepřipustná ani z jiných důvodů plynoucích z ustanovení § 104 s. ř. s.

[9] Nejvyšší správní soud poté kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že není důvodná.

[10] Nejvyšší správní soud se zabýval stěžejní stěžovatelovou námitkou, že rozhodnutí o vyhoštění představuje zjevně nepřiměřený zásah do jeho práva na respektování soukromého a rodinného života. Stěžovatel byl vyhoštěn podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona o pobytu cizinců, podle něhož policie cizince vyhostí až na 5 let, porušuje-li opakovaně právní předpis, je-li vydání rozhodnutí o správním vyhoštění přiměřené porušení tímto předpisem stanovené povinnosti, nebo maří-li výkon soudních nebo správních rozhodnutí, a podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců, podle něhož policie cizince vyhostí až na 3 roky, pobývá-li na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců nelze rozhodnutí o správním vyhoštění vydat, jestliže by jeho důsledkem byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince. Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle zákona o pobytu cizinců jsou správní orgány dle § 174a citovaného zákona povinny zohlednit zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku jeho pobytu na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem.

[11] Jak vyplývá z judikatury Nejvyššího správního soudu, např. z rozsudku ze dne 18. června 2015, č. j. 7 Azs 75/2015 – 34, „*Nejvyšší správní soud vychází při hodnocení přiměřenosti uloženého správního vyhoštění především z judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“), podle které je v konkrétních případech třeba zohlednit následující hlediska: (1) povahu a závažnost dotčeného veřejného zájmu, např. závažnost porušení veřejného pořádku nebo trestného činu spáchaného cizincem; (2) délku pobytu cizince v hostitelském státě; (3) dobu, jež uplynula od porušení veřejného pořádku či spáchaní trestného činu a chování cizince v průběhu této doby; (4) rodinnou situaci cizince, např. dobu trvání manželství a jiné faktory vyjadřující efektivnost rodinného života páru; (5) skutečnost, zda byl rodinný život založen až poté, kdy dotčené osoby věděly, že cizí státní příslušník pobývá v dané zemi nelegálně, a že je proto jejich rodinný život od počátku nejistý; (6) počet dětí a jejich věk; (7) rozsah, v jakém by byl soukromý nebo rodinný život cizince narušen; (8) rozsah sociálních a kulturních vazeb na hostitelský stát; (9) „imigrační historii“ dotčených osob, např. porušení*

imigračních pravidel v minulosti a (10) věk a zdravotní stav cizince. Všechna uvedená kritéria je třeba vždy posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu, např. nebezpečím pro společnost či ochranou veřejného pořádku, jelikož právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy není absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu. Při přezkumu zásahu do práva na soukromý a rodinný život je podle judikatury ESLP nutné za pomoci principu proporcionality vyvažovat mezi zájmy cizince na jedné straně a protichůdnými veřejnými zájmy na straně druhé. Rozhodnutí o správním vyhoštění je přiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života tehdy, je-li takovým rozhodnutím dosaženo spravedlivé rovnováhy mezi zájmem společnosti na dodržování platných zákonů na straně jedné a zájmem cizince na ochraně soukromého a rodinného života na straně druhé (viz rozsudek ESLP ve věci Nunez proti Norsku, 28. 6. 2011, stížnost č. 55597/09; rozsudek velkého senátu ESLP ve věci Jeunesse proti Nizozemsku, 3. 10. 2014, stížnost č. 12738/10, rozsudek velkého senátu ve věci Üner proti Nizozemsku, ze dne 18. 10. 2006, stížnost č. 46410/99 a rozsudek ESLP ve věci Khan proti Německu, 23. 4. 2015, stížnost č. 38030/12, jakož i rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2015, č. j. 1 Azs 140/2014 - 42, ze dne 18. 3. 2015, č. j. 1 Azs 174/2014 - 41, ze dne 28. 8. 2013, č. j. 8 As 5/2013 - 43).“

[12] Nejvyšší správní soud shledal, že správní orgány v daném případě postupovaly výše popsaným způsobem. Důkladně se zabývaly otázkou přiměřenosti vyhoštění stěžovatele vzhledem k jeho soukromému a rodinnému životu. Hodnotily jak povahu a závažnost dotčeného veřejného zájmu, délku pobytu stěžovatele na území České republiky, porušení právních předpisů stěžovatelem, jeho rodinnou situaci a zdravotní stav a rozsah, v jakém by byl soukromý a rodinný život stěžovatele narušen, resp. rozsah vazeb na hostitelský stát. Tato kritéria byla správními orgány posouzena jednotlivě a ve vzájemné souvislosti, přičemž za použití principu proporcionality porovnávaly zájmy stěžovatele a protichůdný veřejný zájem. Totéž lze uvést o postupu městského soudu, z jehož odůvodnění rozsudku v dané věci jasně vyplývá, že vycházel při hodnocení přiměřenosti uloženého správního vyhoštění správně z judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) a postupoval v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu. Nejvyšší správní soud shledal, že se městský soud vypořádal s žalobními námitkami stěžovatele (shodnými s jeho námitkami kasačními) vyčerpávajícím způsobem.

[13] Co se týče integrace stěžovatele do české společnosti, lze ji ve shodě se správními orgány a městským soudem hodnotit jako slabou; nelze v této souvislosti ani odhlédnout od toho, že stěžovatel neovládá český jazyk a na území ČR není zdravotně pojištěn; proti těmto zjištěním městského soudu nic nenamítal. Nebylo shledáno, že by se stěžovatel mimo namítaného působení v hudební skupině Ekvátor jinak zapojoval do veřejného či jiného společenského dění na území České republiky, přičemž ani zanedbatelný význam, jež této skutečnosti přisoudil městský soud, stěžovatel v kasační stížnosti nijak nezpochybnil.

[14] Nejvyšší správní soud si přitom plně uvědomuje složitost situace stěžovatele. Rozhodnutí o správním vyhoštění cizince je vždy zásahem do jeho soukromého života a života jeho blízkých. Správní orgány ani městský soud nezpochybnilly stěžovatelův vztah s rodinou a dlouhodobý rodinný život na území ČR, naopak tento stav vzaly za prokázaný. Nejvyšší správní soud klade náležitý důraz na nerozdělování rodinného celku, avšak

pokračování

považuje za nutné připomenout, že je třeba zohlednit skutečnost, že i zbytek žalobcovy rodiny, jak poznamenal městský soud, je na tom co do pobytových oprávnění velmi podobně jako stěžovatel. Je třeba poukázat na dospělý věk stěžovatelových dětí, pro který nelze důvodně předpokládat, že vyžadují intenzivní celodenní péči, jaká je nutná např. u dětí předškolního věku.

[15] Nejvyšší správní soud zásah do soukromého a rodinného života stěžovatele vyhoštěním nepopírá, avšak konstatuje, že dosahuje běžné intenzity, která je s ním z povahy věci spojena a již předpokládá i zákon o pobytu cizinců. Nelze pominout, že správní vyhoštění bylo uloženo mimo jiné i podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona o pobytu cizinců, jež umožňuje stanovit dobu, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území Evropské unie, až na 5 let, přitom napadeným rozhodnutím žalované byla tato doba stanovena nad polovinou sazby v rozsahu tří let; nicméně ani proti této době stěžovatel v kasační stížnosti nic konkrétně nenamítá.

[16] Nepřiměřenost zásahu stěžovatel spatřuje také v přecenění jím spáchaného protiprávního jednání, k němuž docházelo výhradně ve spojení s pobytem na území České republiky. Domnívá se, že správní orgány dostatečně nereflektovaly jeho snahu legalizovat pobyt na území České republiky a skutečnost, že po uplynulé roky pobýval na jejím území legitimně a bez porušování právních předpisů. Nejvyšší správní soud se k problematice posuzování závažného narušení veřejného zájmu vyjádřil již v rozsudku ze dne 26. července 2011, č. j. 3 As 4/2010 – 151: *„Při výkladu pojmů ‚veřejný pořádek‘, resp. ‚závažné narušení veřejného pořádku‘, používaných v různých kontextech zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, je třeba brát v úvahu nejen celkový smysl dané právní úpravy, ale přihlížet i k rozdílným okolnostem vzniku, původu a účelu jednotlivých ustanovení, v nichž jsou tyto pojmy užity. Narušením veřejného pořádku podle § 119 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, může být jen takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti (viz čl. 27 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES). I v takovém případě je však nutno zohlednit individuální okolnosti života cizince a přihlídnout k jeho celkové životní situaci.“* Nejvyšší správní soud považuje za nutné připomenout, že stěžovatelův pobyt na území ČR od roku 2005 byl legální pouze v důsledku probíhajících správních řízení, nelze tedy správním orgánům vytýkat, že danou situaci zhodnotily jako významnou, zejména s přihlédnutím ke skutečnosti, že žádný ze stěžovatelových pokusů svůj pobyt na území ČR legalizovat nebyl úspěšný. Nelze také přehlédnout skutečnost, že žalobce měl možnost opustit ČR dobrovolně a vyhnout se tak následkům správního vyhoštění, této možnosti stěžovatel nevyužil a z tohoto důvodu již v minulosti bylo správní vyhoštění uloženo, aniž by se mu však podrobil. S ohledem na závažnost stěžovatelových protiprávních jednání, jeho opakovanost, jakož i další výše uvedené skutečnosti správní orgány nepochybily, pokud dospěly k závěru o nutnosti opětovně rozhodnout o vyhoštění stěžovatele.

[17] K oprávněnosti převážení zájmu státu Nejvyšší správní soud připomíná svůj názor vyslovený v rozsudku ze dne 14. července 2005, č. j. 5 Azs 94/2005 – 52: *„Správní vyhoštění nemá trestní charakter ve smyslu článku 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně základních práv a svobod po přijetí Protokolu č. 7 (čl. 1), ale je svou povahou specifickým preventivním opatřením v oblasti kontroly přistěhovalectví.“* V této souvislosti lze doplnit, že subjektivní ústavně

zaručené právo cizinců na pobyt na území České republiky neexistuje (viz judikatura Ústavního soudu, např. nález ze dne 9. 12. 2008, sp. zn. Pl. ÚS 26/07, usnesení ze dne 23. 6. 2004, sp. zn. III. ÚS 219/04, a ze dne 4. 5. 2006, sp. zn. II. ÚS 59/06). Stejný postoj zaujal rovněž ESLP např. v rozsudku ze dne 28. 6. 2011 ve věci Nunez proti Norsku, stížnost č. 55597/09, a rozsudku velkého senátu ze dne 3. 10. 2014 ve věci Jeunesse proti Nizozemsku, stížnost č. 12738/10, když konstatoval, že čl. 8 Úmluvy nezakládá obecnou povinnost hostitelského státu respektovat volbu cizinců pobývat na svém území a umožnit jim zde sloučení rodiny. Soukromý a rodinný život cizinců je podle těchto a dalších rozhodnutí ESLP sice významným kritériem, může však nad ním v konkrétních případech převážit závažnost protiprávního jednání cizince na území hostitelského státu nebo ohrožení veřejného pořádku s jeho pobytem spojené.

IV. Závěr a náklady řízení

[18] Nejvyšší správní soud z výše popsaných důvodů podanou kasační stížnost v souladu s § 110 odst. 1 větou druhou s. ř. s. vyhodnotil jako nedůvodnou a zamítl ji.

[19] O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl podle ustanovení § 60 odst. 1 za použití ustanovení § 120 s. ř. s. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovanému, který měl úspěch ve věci, podle obsahu spisu žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

[20] Nejvyšší správní soud ustanovil usnesením č. j. 6 Azs 249/2015 - 9 ze dne 27. listopadu 2015 stěžovateli právním zástupcem advokáta Mgr. Daniela Holého. Podle § 35 odst. 8 část věty první za středníkem s. ř. s. platí hotové výdaje a odměnu za zastupování ustanoveného advokáta stát. Podle obsahu spisu a podle § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, ustanovený zástupce stěžovatele učinil úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. b) a d) advokátního tarifu (první porada s klientem po převzetí zastoupení a návrh ve věci samé – kasační stížnost, resp. její doplnění), přičemž za každý z nich mu náleží odměna ve výši 3 100 Kč a podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu náhrada hotových výdajů v paušální částce 300 Kč, celkem 6 800 Kč. Ustanovený zástupce nemá DIČ a nedoložil, že by byl plátcem daně z přidané hodnoty, výsledná částka se tudíž nezvyšuje o daň z přidané hodnoty. Odměna mu bude z účtu Nejvyššího správního soudu vyplacena v přiměřené jednoměsíční lhůtě.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. ledna 2016

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu